

що в свою чергу є протидією шахрайству. Це вимагає вдосконалення усіх систем митного оформлення товару, форм і методів обробки інформації від міністерств та відомств, а також контролю на базі пост-аудиту.

Митний пост-аудит контроль являє собою метод контролю економічних операторів шляхом перевірки їх систем, обліку і рахунків. Для його проведення можливо використовувати поряд з класичними видами аудиту електронні перевірки документів.

Система «Електронна митниця», яка має велику функціональність та створюється в Митній службі України, надає можливість обміну з усіма суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності, правоохоронними органами на внутрішньому рівні держави, а також митними органами різних країн світу.

Якщо ввести митний пост-аудит контроль, то це дозволить реалізувати концепцію добровільного дотримання суб'єктами митного оформлення товарів законодавчо-нормативної бази. Цей контроль є одним із заходів запобігання правопорушень, впровадження якого надасть змогу митній службі своєчасно виконувати функції митної політики [4].

Отже, для ефективності митного контролю потрібно вживати заходів, які сприяють спрощенню митних формальностей, розв'язують проблему раціонального використання трудових ресурсів митних органів, створенню сприятливих умов для суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності, що в свою чергу забезпечить митну безпеку країни.

Список використаної літератури:

1. Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава. - Програма економічних реформ на 2010-2014 роки. - Комітет з економічних реформ при Президентові України. [Електронний ресурс] // Режим доступу: www.president.gov.ua/docx/Programa_reform_final_2.pdf.
2. Митниця в 21 сторіччі. - Зростання росту та розвитку шляхом сприяння та безпеки кордону. - Бачення Всесвітньої митної організації. - ВТО. - Брюссель. - червень 2008. . [Електронний ресурс] // Режим доступу: www.wcoomd.org/files/1.%20Public%20files/PDFandDocuments/Annex%20П%20%20Сustoms%20m%20the%2021st%20Century.pdf.
3. Пашко П.В. Митна безпека (теорія, методологія та практичні рекомендації)/(Монографія. - . - Одеса.: АТ «Пласке», 2009. - 628 с., іл.
4. Копцева Л.О. Вплив міжнародних митних правил на законодавство України щодо митного аудиту. - Львів, Митна справа. - 2010. - №4(70). - С.62-71.

Смертна кара - як виняткова міра покарання

Мовчан А. - студентка інституту історичної освіти Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова

Науковий керівник: доцент кафедри правознавства Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова, кандидат юридичних наук, доцент - **Губань Р.В.**

Смертна кара, мабуть, чи не найбільш древній спосіб покарання. Цей вид покарання існував і на території України. Так, у Скіфії - державі яка існувала в V ст. до н.е. до III ст.н.е. повсталих рабів розпинали на хрестах. Найнебезпечнішими злочинами вважались злочини проти царя. Каралося не тільки скоєння злочину, а й замах. Самостійним злочином була фальшива присяга, що, запереконанням скіфів, могла спричинити хворбу царя і каралася стратою. Таке ж покарання застосовувалося за порушення звичаїв і відступ від віри предків. Тяжкими злочинами вважались вбивство, крадіжка, обмова невинного, перелюб тощо. У скіфів існувала кривава помста, за якою батько йшов за сина, племінник за дядька, дід за онука.

У Римі застосовувалися в основному ті ж способи виконання смертних вироків. За Законами XII Таблиць підпалювачів спалювали на вогнищі, пізніше на вогнищі почали

спалювати перебіжчиків. Окрім цієї форми смертної кари, існували й інші - повішання, колесування, утоплення (для батьковбивць), скидання в прірву та розпинання (за злочини, здійснювані рабами), обезголовлювання, задушення, а також військовополонених впускали на арену битися з дикими тваринами або робили з них гладіаторів. У період існування Римської імперії практикувалося «самовбивство» в присутності представників влади. Місцем виконання смертних вироків у період Республіки було Марсове поле, а в період Римської імперії - Есквілін.

У Римі в період імперії простолюд страчували, кидаючи на розтерзання звірам, або спалювали, «благородним» - відрубували голови. Отже, як ми бачимо, смертна кара була не просто поширеним видом покарання. Вона була основним покаранням у державах стародавнього часу. У сучасному світі Європа є єдиним регіоном, в якому практично всюди смертна кара заборонена законом. Саме європейські країни раніше за інші почали відмовлятися від цього покарання. Одними з перших європейських держав, які відмінили страту, були Португалія (1867 р.) і Нідерланди (1870 р.). Пізніше до них приєдналися Норвегія (1905 р.) та Швеція (1921 р.). В Сан-Марино смертна кара була скасована в 1865 р., а останній вирок був виконаний ще у 1468 р. В Ісландії юридично смертна кара була скасована у 1929 р., але остання смертна кара відбулася ще у 1830 р. В такій мікродержаві, як Ліхтенштейн, остання смертна кара відбулася ще у 1785 р., хоча юридично це покарання було скасоване лише у 1987 р.

Більшість так званих демократичних країн відмінили смертну кару лише останніми роками: Бельгія - в 1996 р.; Швейцарія - в 1992 р.; Італія - в 1994 р.; Іспанія - в 1995 р.; Великобританія - в 1998 р.; Франція - в 1981 р.; Німеччина - в 1987 р.; Греція - в 1993 р. Шлях цих держав до скасування смертної кари був різним. Закріплення в конституції заборони смертної кари, поза сумнівом, є найважливішою гарантією права на життя. Так, ст. 24 конституції Португалії встановила: «Застосування смертної кари не допускається». Ст. 27 конституції Італії передбачає, що "смертна кара не допускається інакше як у випадках, передбачених військовими законами і у військовий час».

Ряд держав Європи відмінили смертну кару за звичайні (загальнокримінальні) злочини ще на початку ХХ ст., але повна відміна цього вигляду покарання сталася порівняно недавно: Нідерланди - 1870 /1982; Норвегія - 1905/1979; Данія - 1933/1978; Фінляндія - 1949/1972 (перша цифра - дата відміни страти за звичайні злочини; друга - повної відміни страти). Навіть Португалія, країна, що виступила засновником аболіціоністського руху, відмінила смертну кару в 1867 р. лише за звичайні злочини, повна ж відміна сталася лише в 1976 р. Після демонтажу соціалізму на початку 90-х рр. ХХ ст. країни Центрально-Східної Європи послідовно відмовилися від цього покарання. Пізніше за інших смертну кару в Європі скасувала Албанія (2007 р.).

Серед європейських держав, що відмінили смертну кару повністю, слід окремо виділити Францію, Англію, Швейцарію.

У Франції аж до ХІХ ст. смертна кара застосовувалася "в широких розмірах". Спроби її відміни під час Великої французької революції не призвели до успіху. Кримінальний кодекс 1810 р. (який діяв аж до 1992 р.) передбачав призначення смертної кари за велику кількість злочинів: від вбивства до руйнування дров'яних складів. Остання страта у Франції відбулася в 1977 р. До моменту відміни страти в 1981 р. сім осіб чекали на виконання вироку. Закон № 81—908 від 9 жовтня 1981 р. встановив: «Страта відміняється». Природно, що Кримінальний кодекс 1992 р. навіть не згадує смертної кари як вид покарання.

Конституція Швейцарії 1998 р. в ст. 10 встановила: "Кожна людина має право на життя. Смертна кара заборонена". До того конституція Швейцарії закріплювала лише заборону на ухвалення смертних вироків за політичні злочини (ст. 65). До моменту утворення федеральної держави в Швейцарії смертна кара була скасована по всій країні в 1848 р. за політичні злочини. Проте в багатьох кантонах вона залишалася ще багато десятиліть. Після відміни смертної кари в Конституції 1874 р. через п'ять років

конституцію довелося міняти знову - заради відновлення можливості кантон знов вводити смертну кару й реалізовувати, таким чином, свої автономні права. У 1942 р. Кримінальний кодекс відмінив смертну кару за звичайні злочини. Проте норми військового КК діяли аж до 1992 р. За цими нормами смертна кара могла бути призначена у воєнний час, але не могла виконуватися. На сьогодні Швейцарія є учасником двох міжнародних договорів з відміни смертної кари.

Зумовлені гучними вбивствами та судовими помилками, дискусії щодо відновлення смертної кари у британському суспільстві не припиняються від часу її скасування. За даними опитування, проведеного у 2011 році, 65% британців підтримують відновлення смертної кари за вбивство. Разом з тим усі провідні політичні сили держави виступають проти страт, аргументуючи свою позицію зокрема тим, що це далеко не найдієвіший спосіб боротьби з тяжкою злочинністю.

Так, за статистикою ООН, у Європі, більшість країн якої скасували смертну кару, кількість вбивств значно менша, ніж в Африці та Америці, де страти здійснюються. В свою чергу, Велика Британія має один із найнижчих показників рівня навмисних убивств у Європі — 1.2 на 100 тис. населення у 2011 році.

Смертна кара в Україні. В березні 1989 року Верховна Рада СРСР скоротила перелік злочинів, що передбачали вищу міру покарання, до шести пунктів: державна зрада, шпигунство, терористичні акти, саботаж, зумисне вбивство за обтяжуючих обставин та згвалтування неповнолітніх. Смертна кара перестала застосовуватися до жінок, а також чоловіків віком до 18 років на час скоєння злочину та понад 60 років на час винесення вироку. Відсутність смертної кари є обов'язковою умовою для перебування держави в Раді Європи. Це стало однією з причин скасування смертної кари в Україні, де мораторій на виконання смертних вироків уперше почав діяти в 1995 році, незадовго до вступу в цю міжнародну організацію. Проте через кілька місяців смертні вирoki знову продовжили виконувати, дійшовши висновку, що рішення про мораторій було прийнято без дотримання належної процедури. Такий стан речей міг призвести до виключення України з Ради Європи, але в 1997 році мораторій на виконання смертних вироків знову почав діяти, і з тих пір в Україні вже ніколи нікого не страчували. 29 грудня 1999 року Конституційний Суд України визнав, що смертна кара суперечить Конституції України, чим остаточно заклав шлях до її відновлення. У зв'язку з цим, у 2000 році Верховна Рада України внесла зміни до Кримінального кодексу України, якими остаточно вилучила поняття «смертна кара» з офіційного списку кримінальних покарань України.

Видом смертної кари, який застосовувався раніше в новітній Україні, завжди був розстріл, як і в усіх інших державах, що утворились у результаті розпаду СРСР.

Росія. Конституційний суд (КС) РФ заборонив застосовувати смертну кару в Росії і після 1 січня 2010 року, коли закінчується введений в країні мораторій на застосування вищої міри покарання. Відповідно до визначення Конституційного суду, запровадження з 1 січня 2010 судів присяжних на всій території РФ не створює можливості призначення страти. Постановою суду, мораторій на смертну кару продовжений до ратифікації РФ протоколу про її скасування. За даними соціологів, у даний час допустимою страту вважають 56% громадян РФ. За їхніми словами, лише крайня міра покарання зможе зменшити кількість тяжких злочинів у країні.

Міжнародне право. Смертна кара порушує право на життя, яке проголошене Загальною декларацією прав людини, прийнятою Генеральною Асамблеєю ООН у грудні 1948 року, та визнає за кожним право на життя. У Декларації категорично заявляється, що «Ніхто не повинен зазнавати тортур, або жорстокого, нелюдського, або такого, що принижує його гідність, поводження і покарання» (стаття 5). Другий факультативний протокол до Міжнародного пакту про громадянські та політичні права, направлений на скасування смертної кари, був прийнятий Генеральною Асамблеєю ООН у 1989 році та є договором міжнародного рівня. Він передбачає повне скасування смертної кари, проте держави - учасниці при ратифікації або приєднанні до Протоколу можуть зробити

застереження, яке допускає застосування смертної кари у військовий час. Учасником Протоколу може стати будь-яка держава - учасник Міжнародного пакту про громадянські та політичні права.

Протокол №6 до Європейської Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод [Європейська Конвенція про права людини] щодо скасування смертної кари, прийнята Радою Європи у 1982 році, передбачає скасування смертної кари у мирний час; держави - учасниці можуть зберегти смертну кару за злочини, скоєнні «під час війни або при невідворотній загрозі війни». Учасником Протоколу може стати будь-яка держава - учасник Європейської Конвенції про права людини.

Протокол №13 до Європейської Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод [Європейська Конвенція про права людини] щодо скасування смертної кари за будь-яких обставин, прийнятий Радою Європи у 2002 році, передбачає скасування смертної кари за будь-яких обставин, зокрема, і у військовий час та при невідворотній загрозі війни. Учасником Протоколу може стати будь-яка держава - учасник Європейської конвенції про права людини.

Та найбільш визначною подією стало прийняття на 62-й сесії Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй резолюції 62/149, що закликає до мораторію на виконання смертних вироків, продемонструвало, що більшість держав - членів ООН з усіх регіонів світу виступає за введення мораторію на виконання смертних вироків. На сьогодні, більш ніж 2/3 країн у світі скасовували смертну кару законодавчо або на практиці. Статистика є наступною:

- країни, що скасовували смертну кару за всі злочини: 96;
- країни, що скасовували смертну кару за всі злочини, окрім особливих обставин: 9;
- країни, що скасовували смертну кару на практиці: 34;

Всесвітня тенденція, щодо скасування смертної кари продовжує набирати обертів. Але ще й досі в деяких країнах продовжують вважати, що їм вдасться вирішити гострі соціальні та політичні проблеми, стративши декількох та навіть сотні в'язнів.

Багато людей у різних частинах планети досі не усвідомлюють, що смертна кара не робить суспільство більш захищеним, а лише робить його більш жорстоким та викликає почуття помсти!

Швейцарія і Україна: особливості організації місцевих референдумів в розрізі актуальних проблем застосування засобів безпосередньої демократії.

Скрибка І. - студент інституту історичної освіти Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова

Науковий керівник: доцент кафедри правознавства Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова, кандидат юридичних наук, доцент - **Губань Р.В.**

Референдум - це голосування громадян, за допомогою якого приймається рішення з питання державної ваги або місцевого самоврядування. Особливо розвинутим інститут референдуму є у Швейцарії, де він є дуже важливим засобом прийняття рішень в ключових сферах державного будівництва. В розділі Конституції Швейцарії «Федеральні органи влади» визначено, що «вищою законодавчою владою» у Швейцарській Конфедерації є народ, що виражає свою волю за допомогою всенародних голосувань-референдумів.

Звідси бере початок пряма демократія. На референдуми виносяться пропозиції щодо зміни і доповнення Конституції, прийняті парламентом закони, а також міжнародні договори та угоди, укладені урядом, та інші важливі питання. Як правило, швейцарці голосують чотири рази на рік (в одну з неділь березня, червня, вересня і грудня).

Право на ініціативу і референдум у Швейцарії - класичні засоби вираження прямої демократії. Вони дозволяють громадянину впливати на процес доповнення або зміни Конституції. Уряд надає народу підготовлені проекти законів. Якщо мова йде про зміну